

Μεταξὺ ποιητοῦ καὶ τυπογράφου.

Ἄπο ποιητῆς. Μὰ ἐπὶ τέλους πότε θὰ τὸ τυπώσετε τὸ ποίημά μου, ἐβαρέθηκα νὰ προσμένω.

Ἄπο τυπογράφου. Μὴ βιάζεσαι δὴ τόσο, φίλε μου. Ὁ Ὅμηρος ἐπρόσμενε δύομισυ χιλιάδες χρόνια ὡς πὺ νὰ τυπωθῶν τὰ ἔργα του· καὶ θαρρῶ δὴ πῶς τὸ ποίημά σου δὲν εἶνε ὄσον τὴν Ὀδύσσεια καὶ τὴν Ἰλιάδα.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ἐκ δύο ἀνθρώπων ἀγνώστων, ὧν ὁ μὲν ὀμιλεῖ πολλά καὶ καλῶς, ὁ δὲ σιωπᾷ διηνεκῶς, ὁ μᾶλλον ἐπιβλητικὸς εἶνε ὁ δεύτερος. Ὁ μὲν πρῶτος εἶνε βιβλίον ἀνοικτὸν, ἐμπόρευμα ἐκτεθειμένον, οὐτινος γνωρίζεις τὴν ἀξίαν καὶ δύνασαι νὰ τὸ ἀπολαύσῃς. Ἄλλ' ὁ σιωπηλὸς εἶνε ἀνιγμὰ ἀδιάλυτον, κινῶν τὴν περιεργίαν σου· δὲν εἰξεύρεις πόθεν νὰ ἐπιληφθῆς αὐτοῦ, οὔτε πῶς θὰ δεχθῆς τὰς ἰδέας σου· ἐντεῦθεν ἀσκεῖ ἐπὶ σοῦ ἐξουσίαν τινά, καὶ σοὶ ἐμπνέει φόβον. Πόσον οἱ μωροὶ, οὔτινες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶνε οἱ κενώτεροι καὶ ὀχληρότεροι φλύαροι, θὰ ἐκέρδαινον σιωπῶντες διαρκῶς! Ὅσοι ἐξ αὐτῶν, ἕνεκα τῆς ὑπερβολικῆς νάρκης τῆς διανοίας των, ἀσκοῦσι τὴν ἀρνητικὴν ταύτην ἀρετὴν, κατορθοῦσι τέλος νὰ ἐκληφθῶσιν ὡς ὑποκείμενα ἀξιοσέβαστα. Ἡ σιωπὴ εἶνε τὸ ἀριστον περικάλυμμα τῆς ἀμαθίας, ἣν κατορθοῖ πολλάκις νὰ παρουσιάσῃ εἰς τὰ ὄμματα τοῦ ὄχλου ὡς σύνεσι. Ἐπειτα, εἶνε σπάνιον τὸ νὰ μετανοήσῃ τις διότι ἐσιώπησεν, ἐνῶ μία μόνη λέξις πολλάκις ἐγένετο αἰτία τῆς δυστυχίας ὄλου βίου, ἣ καὶ ἐνίοτε τῆς ἀπωλείας τῆς ζωῆς.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Τὸ ἀτμόπλοιο «Σόλων» ἐκ Κοιχγίνας εἰς Μασσαλίαν ἀφικόμενον, ἐκόμισεν ἕξ ἐλέφαντας, προωρισμένους διὰ τὸ ζωολογικὸν μουσεῖον τοῦ Ἀμβούργου, ἐν τῶν πλουσιωτάτων τῆς Γερμανίας. Οἱ ἐλέφαντες οὗτοι ἔχουσιν ἰνδικὴν τὴν καταγωγὴν καὶ εἰσὶ νέοι ἔτι· ὁ πρεσβύτερος εἶνε δεκαοκταέτης, ὁ δὲ νεώτερος διέτης μόνον. Ὁ τελευταῖος οὗτος ἀσθενήσας κατὰ τὸν διάπλουον ἔτυχεν ἐκτάκτων ὄλως περιποιήσεων. Ἄλλου τραυματισθέντος τὸν πόδα κατὰ τὴν ἐπιβίβασιν, ἐδέησε νὰ καλυφθῆσιν τὴν ἐπιδερμίδα διὰ πίσης. Οἱ ἐλέφαντες οὗτοι ἐτοποθετήθησαν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ «Σόλωνος» ἐντὸς κλωθῶν ἐκ ζύλου καὶ ψιᾶθου κατεσκευασμένων, τοὺς ὁποίους περιεκάλυψαν, ὅσον ἦν δυνατόν, διὰ κλάδων καὶ φύλλων φοινίκων.

Τὰ ἐκ Κολόμβου τῆς Κεϋλάνης, ὅθεν παρελήφθησαν, ἄχρι Μασσαλίας διέδιχα τῶν ἕξ ἐλε-

φάντων ἀνήλων εἰς 1,800 φρ. ἦτοι 300 φρ. δι' ἕκαστον. Ἰνδὸς τις παρηκολούθει αὐτοὺς ὡς ὑπηρέτης, εἰς Μασσαλίαν δὲ ἀποβιβάσθέντας ὑπεδέξατο ὑπάλληλος τοῦ ζωολογικοῦ μουσείου τοῦ Ἀμβούργου ἐπὶ τούτῳ σταλείς.

Οἱ ἐλέφαντες ἀπεβιβάσθησαν εἰς Ζολιέττην μετὰ τῶν κλωθῶν των δι' ἰσχυροτάτων ἀτμηλάτων γεράνων. Εἶτα δ' ἤχθησαν εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν ὅπως ἐκεῖθεν μετενεχθῶσιν εἰς Ἀμβούργον. Ὅπως δὲ εἰσαγάγωσιν αὐτοὺς ἐντὸς τῶν βαγονίων, μετεχειρίσθησαν δόλον, κρύφαντες ὑπὸ κλάδους δένδρων τὰς φορηγίδας ἀμάξας τοῦ σιδηροδρομικοῦ συρμοῦ, ἐν αἷς ἐκλείσαν αὐτοὺς.

Ἡ Πολιτικὴ Ἀρταπόκρισις ἀφηγεῖται τὸ ἐξῆς ἀστείον ἀνέκδοτον, οὗ ἤρωσ εἶνε ὁ Λαδίσλαος Δομοκός, ὁ μᾶλλον ἀφηρημένος, ὡς φαίνεται, ἄνθρωπος τῆς Αὐστρου-ουγγρικῆς αὐτοκρατορίας.

Κατὰ τὸν τελευταῖον χορὸν τῆς αὐλῆς, ὁ αὐτοκράτωρ ὑπὸ ἐκλεκτοῦ ὀμίλου περιστοιχόμενος συνδιελέγετο πρὸς τοὺς περὶ αὐτὸν μετὰ τῆς συνήθους αὐτῷ στρωμυλίας. Ἐκ τούτων ἦτο καὶ ὁ Λαδίσλαος Δομοκός, ὅστις βοδούμενος μὴ τὸ παρομιῶδες περὶ τὸ ἀφαιρεῖσθαι ἐλάττωμά του δυσάρεστόν τι τῷ προξενήσῃ ἐπεισῶδιον, ἂν ὁ αὐτοκράτωρ ἀποτείνῃ καὶ πρὸς αὐτὸν τὸν λόγον, παρηκολούθει μετὰ συντόνου προσοχῆς τὴν συνδιάλεξιν.

Ὁ αὐτοκράτωρ συνδιαλεχθεὶς περὶ θήρας μετὰ τινος Οὐγγρου μεγιστάνου, νεύει πρὸς τὸν Δομοκόν· οὗτος δὲ προχωρεῖ καὶ ὑπὸ τὰς ἐντυπώσεις ἔτι τῶν τελευταίων λόγων τῆς Α. Μεγαλειότητος, ἀποκρίνεται εἰς τὸν αὐτοκράτορα ἐρωτήσαντα αὐτόν: — «Εἶσθε ἔγγαμος;» — «Ναί, μεγαλειότατε, κάποτε!» Ὁ αὐτοκράτωρ ἐμειδίασε, πρὸς μεγίστην εὐχαρίστησιν τοῦ ἀφηρημένου Δομοκοῦ, καταθεληθέντος ἐκ τῆς φιλόφρονος ὑποδοχῆς τοῦ ἀνακτος αὐτοῦ.

Ἡ στατιστικὴ τῶν ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτείαις ἐγκλημάτων παρέχει πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον, διότι ἐν οὐδεμιᾷ χώρᾳ ἐκτελοῦνται τοσαῦτα ἐγκλήματα καὶ τοσαῦτα θανάτωσεις.

Κατὰ τὸ 1882 διεπράχθησαν ἑπτακόσκιαι εἴκοσι δολοφονίαι, ὧν αἱ ἑκατὸν τριάκοντα ἐν μόνῃ τῇ ἐπαρχίᾳ τῆς Νέας Ὑόρκης. Οἱ αὐτοῦργοι τῶν ἑκατὸν εἴκοσι πέντε ἐκ τούτων ἔμειναν ἄγνωστοι, καὶ μόνον ἑκατὸν καὶ εἰς ὑπέστησαν τὴν ἐσχάτην τῶν ποινῶν δι' ἀποφάσεως τῆς δικαιοσύνης. Τῶν ἄλλων δὲ ἡ ἡ ποινὴ μετεβλήθη, ἡ ἡ ἐκδικήσις ἀνεβλήθη, οὕτω δὲ πιθανὸν ὅτι θ' ἀπαλλαγῶσι τῆς τιμωρίας.

Ἄν ἀναλύσωμεν τὸν ἀριθμὸν τῶν θανατωθέντων, βλέπομεν ὅτι ἐκ τούτων μαῦροί, Ἰνδοὶ

καὶ Κινέζοι· εἰσὶν ἐξήκοντα δύο, λευκοὶ δὲ τρι-
άκοντα ἑννέα, συμπεριλαμβανομένων καὶ τριῶν
γυναικῶν. Πάντες δὲ οἱ κατὰδικοὶ ἀπηγχονί-
σθησαν ἐκτὸς τριῶν Ἰνδῶν τουφεκισθέντων.

Ὅπως ἦ πλήρης ἡ θλιβερά αὕτη ἀπαρίθμη-
σις, δεόν νὰ προσθῶμεν καὶ τὰς συνοπτικὰς
θανατικὰς ἐκτελέσεις, γινομένας κατὰ τὸν νό-
μον τὸν καλούμενον Λύντς, δηλαδὴ νόμον τοῦ
ἀντιποίνου. Κατὰ τὸ 1882 ἐξετελέσθησαν πεν-
τήκοντα ἑπτὰ τοιαῦται ἐπὶ τριάκοντα τεσσά-
ρων λευκῶν καὶ εἴκοσι τριῶν μαύρων. Ἀλλὰ
χάριν δικαιοσύνης πρὸς τοὺς τελευταίους τού-
τους δεόν νὰ εἴπωμεν ὅτι, ἂν ἐν τῇ στατιστικῇ
τῶν θανατώσεων βλέπομεν πληθὺν μαύρων δυ-
σανάλογον, τοῦτο δὲν προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι δια-
πράττουσιν ἐγκλήματα περισσότερα τῶν λευ-
κῶν, ἀλλ' ἕνεκα τῆς κατὰ τοῦ χρώματος αὐ-
τῶν προλήψεως ἡ δικαιοσύνη δείκνυται ἀμεί-
λικτος πρὸς αὐτούς. Συχνάκις μάλιστα ὁ νό-
μος τοῦ Λύντς ἀποστέλλει εἰς τὸν ἄλλον κό-
σμον μαύρους πιθανῶς ἀθώους.

Πρὸς τοὺς λευκοὺς ὅμως ἐπικρατεῖ μείζων ἐ-
πιείκεια. Ἐὰν δολοφόνος, ἔχη τὴν τιμὴν καὶ
τὴν εὐτυχίαν νὰ φέρῃ λευκὴν ἐπιδερμίδα, οὐδέ-
ποτε ὑποβάλλεται εἰς οἶας ὁ μαύρος βασάνους
καὶ κακουχίας, καὶ ἂν ἔτι δὲν δικάζηται κα-
νονικῶς, καὶ ἔτι ἂν ἐπέπεσον εἰς σπεῖραν πολι-
τῶν κατὰ τὸν νόμον τοῦ Λύντς συνοπτικῶς δι-
καζόντων.

Ὁ Ροβέρτος Ζίφεν, πρόεδρος τῆς Ἑταιρίας
τῆς στατιστικῆς τοῦ Λονδίνου καὶ τμηματάρ-
χης τῆς στατιστικῆς ἐν τῷ ὑπουργεῖῳ τῆς ἐμ-
πορίας, ἐν τινι συνεδριάσει ὑπεστήριξεν ὅτι τὸ
ἀνθρώπινον γένος εἶνε καταδεδικασμένον ν' ἀ-
ποθάνῃ μετὰ τινα χρόνον οὐχὶ διὰ τοῦ πυρός,
ὡς προφητεύουσιν αἱ Γραφαί, οὐχὶ διὰ τοῦ ὕδα-
τος, ὡς τοῦτο συνέβη ἤδη πλειστάκις, οὔτε διὰ
τῆς ἀποψύξεως τῆς γῆς, ὡς διατείνονται γεω-
λόγοι τινὲς, ἀλλὰ διὰ τρόπου πάντων φοβερω-
τάτου—διὰ τῆς πείνης. Τὰ πρὸς συντήρησιν
μέσα, κατὰ τὸν Ζίφεν, καθίστανται ὀσημέραι
ἀνεπαρκέστερα. Ὁ πληθυσμὸς πολλαπλασιάζε-
ται πανταχοῦ διὰ ταχύτητος ὅπως δυσαναλό-
γου πρὸς τὰ προϊόντα τῆς γῆς καὶ πάντως θὰ
ἐπέλθῃ ἐξάντλησις τούτων ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ, ἡμέ-
ρα μὴ ἀπεχούση πολὺ τῆς ἐποχῆς ἡμῶν, ἐκτὸς
ἂν ὁ ἀνθρώπινος νοῦς ἐπινοήσῃ ἄλλα μέσα ἐ-
κτὸς τῶν γνωστῶν πρὸς μείζονα γονιμοποίησιν
τοῦ ἐδάφους.

Ὁ Ζίφεν λαμβάνει ὡς παράδειγμα τὰς Ἡ-
νωμένας Πολιτείας, ὧν ὁ πληθυσμὸς διπλα-
σιάζεται κατὰ 25 ἔτη ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ αἰ-
ῶνος καὶ ἐντεῦθεν. Μετὰ 100 ἔτη ὁ πληθυσμὸς
αὐτῶν ἄρα θ' ἀνέλθῃ εἰς 800 ἑκατομμύρια.
Ἡ αὐξησις αὕτη, ἐπιλέγει ὁ Ζίφεν, δὲν ἔχει ὁ-
μοίον παράδειγμα ἐν τῷ παρελθόντι, καὶ δεόν

νὰ θεωρηθῇ ὡς τὸ μέγιστον πολιτικὸν φαινό-
μενον τοῦ αἰῶνος ἡμῶν. Αἱ κυβερνήσεις τῆς
Εὐρώπης δὲν δύνανται τοῦ λοιποῦ νὰ βαυκα-
λῶνται ὑπὸ τῆς ιδέας ὅτι προωρίσθησαν νὰ δια-
δραματίζωσι τὸ πρωταγωνιστοῦν πρόσωπον ἐν
τῇ πολιτικῇ ἱστορίᾳ τοῦ κάτω τούτου κόσμου.

Ὁ Ζίφεν λοιπὸν τεκμαίρεται ὅτι ἡ ἐπαύξη-
σις τοῦ πληθυσμοῦ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐπι-
σχεθῇ ἐν τῷ προσεχῇ αἰῶνι, ἐκτὸς ἂν οἱ ἄνθρω-
ποι ἐφεύρωσι μέσα νὰ ἐξάγωσιν ἐκ τοῦ ἐδάφους
πολλαπλασίαν τῆς νῦν τροφῆς.

Τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτον περὶ τοῦ ἐν Ἀγγλίᾳ πρε-
σβευτοῦ τῆς Ἑλλάδος κ. Π. Βράϊλα εὐρίσκομεν
ἐν τινι ἀλληλογραφίᾳ τοῦ «Αἰῶνος» ἐκ Λον-
δίνου :

Ἐσπέραν τινα ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Ὑψηλῆς
Πύλης μετὰ τοῦ ἡμετέρου δυπλωμάτου καὶ τι-
νων ἄλλων ἀπήρχοντο ἐπισήμου συναναστρο-
φῆς. Ὁ πρῶτος, ἀπερχόμενος, περιεβάλλετο τὸ
ἐπανωφώριόν του, πρὸς τοῦτο δὲ κατὰ συνήθη
φιλόφρονα τύπον συνέδραμεν αὐτῷ ὁ κ. Βράϊλας.

— Ἡ Ἑλλὰς βοηθεῖ τὴν Τουρκίαν, ἔσπευσε
νὰ παρατηρήσῃ χαριεντιζόμενος εἰς τῶν παρι-
σταμένων.

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς
Ἑλλάδος, ἀλλ' ἴνα ἀπέλθῃ.

Κατὰ τινα ἐφημερίδα τοῦ Μεξικῆ ὁ μέγι-
στος μαργαρίτης τοῦ κόσμου εὐρέθη ἐσχάτως
ἐν τῇ κάτω Καλιφορνίᾳ ὑπὸ τινος δούτου τοῦ
ἐμπορικοῦ οἴκου **Gonzalez et Ruffo**. Ὁ μαργα-
ρίτης οὗτος ἔχει τὸ μέγεθος λεμονίου, ἔλκει βάρ-
ος 75 γραμμῶν, καὶ ἔχει μῆκος μὲν ἐνὸς δα-
κτύλου, πλάτος δὲ τριῶν τετάρτων τοῦ δακτύ-
λου. Ὁ πρὸ τῆς εὑρέσεως τούτου μέγιστος
τῶν μαργαριτῶν εἶχεν εὐρεθῆ εἰς τὴν αὐτὴν χώ-
ραν κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ὑπὸ τῶν Ἰησοῦιτῶν
κατοχῆς αὐτῆς, κοσμεῖ δὲ τὸ στέμμα τῆς βασι-
λισσῆς τῆς Ἰσπανίας.

ΥΓΙΕΙΝΗ

Ἡ ἀναπνοή.

Κατὰ τὸν ἰατρὸν **Ward** ἡ ρίς εἶνε ὁ μόνος
ἀγωγὸς, δι' οὗ πρέπει νὰ διέρχεται ὁ ἀήρ ἐν τῇ
λειτουργίᾳ τῆς ἀναπνοῆς, τὸ δὲ στόμα δεόν νὰ
ἐπιβοηθῇ εἰς τοῦτο μόνον κατὰ τινὰς περιστά-
σεις, ὡς λ. χ. ἐν καιρῷ δρόμου ταχέως. Ὁ ἀήρ
διερχόμενος διὰ τῶν μυκτῆρων θερμαίνεται, ἀ-
ποκαθαίρεται καὶ φθάνει ἀβλαβῆς εἰς τὰ λεπτὰ
ὄργανα τῆς ἀναπνοῆς· ἐνῶ ἂν εἰσέλθῃ διὰ τοῦ
στόματος, ἐκτὸς τοῦ ὅτι φθάνει ψυχρὸς εἰς τοὺς
πνεύμονας, φέρει μεθ' ἐαυτοῦ σκόνην καὶ ἄλλας
ὕλας λίαν ἐπιβλαβεῖς.